

Susanne Kristensens prædiken 20. søndag efter trinitatis

Taler

Susanne Kristensen
Sognepræst ved Skødstrup
Kirke

Dato

22. oktober 2023

Sted

Skødstrup Kirke, Aarhus

Sidste søndag var der fest på slottet i København. Prins Christian fyldte 18 år. Kongehuset havde inviteret et antal almindelige unge fra hele landet til bal på slottet. De unge gæster var fint klædt i gallatøj og havde øvet sig i, at bukke og neje på behørig vis. De var naturligvis glade og benovede over at være til fest med de kongelige – en oplevelse for livet. Og vi var mange, der fulgte deres fest hjemme fra stuerne.

I dag er vi igen inviteret til fest – denne gang ”en kongesøns bryllup”

Vi har startet festen godt i dag med en barnedåb og skønne salmer. Men så kommer lignelsen om Kongesønnens bryllup og ødelægger den gode stemning - et kongebryllup med vrede, mord og udstødelse til mørket.

Fortællingen om, hvordan en konges tjener indbyder gæster til et bryllup, og om hvordan de dovne asener ikke engang gider at dukke op. ”Kom til brylluppet!” siger kongens tjenere.

Men der er travlt i marken og i forretningen, og de indbudte begynder ligefrem at myrde løs på kongens tjenere. Og så bliver kongen vred. Meget vred endda. Så vred at han myrder de indbudte og inviterer nogle nye. Og det lykkes også at få nogen til at komme. Da festen går i gang, går det galt for en af de indbudte - en mand, der stammer fra rigets fjerneste egne – fra der hvor vejene ender: til et bryllup tager man selvfølgelig sit fineste tøj på. Det gør denne mand uheldigvis ikke, så han på gribes, bindes og kastes ud i mørket, hvor der skal være gråd og tænders gnidsel.

Ja vær`go at holde fest!

Det er sådan en lignelse, der kan få de fleste til at stryge skjorten ekstra omhyggeligt.

Men det handler ikke om det ydre – hvordan man klæder sig til en fest, men om et dybereliggende menneskeligt spørgsmål. Nemlig om hvad der er klædeligt for et menneske? Hvad iklæder vi os, billedligt talt, for at lykkes i dette snørklede liv?

Bryllupsbilledet er en metafor for forholdet mellem Gud og menneske. Det handler om Gud og os. Det handler om livet – hvad der er væsentligt i tilværelsen og hvordan det uvæsentlige kan tage overmagten. Lignelsen fortæller os, at indbydelsen til Guds kærlighed bliver stående – den kan aldrig slås ihjel – ikke engang af den hårdeste afvisning. Guds kærlighed er - af nåde alene – rakt enhver af os. Gud insisterer på sin kærlighed til os mennesker, selv under de mest umulige forhold. Han inviterer og insisterer og bliver ved igen og igen, på nye måder og i nye former. Han kan ikke andet, fordi han selv er kærligheden, som der står i Bibelen. Den kærlighed der aldrig giver op.

Vi hører i lignelsen om de indbudte folk, der af forskellige grunde ikke vil deltage i festen. De var optaget af deres daglige arbejde. Det kender vi jo i grunden godt, for vi lever jo selv i kultur, hvor vi så rigeligt kender til det at være fanget ind af arbejde, egne prioriteringer og en tæt kalender. Man kan blive fanget så meget ind af sit arbejde, at man ikke sanser andet. Og når arbejde i det omfang i længere tid kommer til at fylde så meget, så sker der også en indsnævring af liv og virkelighed. Og livet i hele dets storhed er nu engang større end ens arbejde her i tilværelsen. Liv er også at være nærværende og at være opmærksom til stede hos de mennesker man lever sammen med og er tæt på. Livet er også at standse op en gang i mellem i al travlheden, sætte sig på en bænk uden for og lade sig fylde af den blå himmels uendelighed over sig og naturen omkring os. Livet er er også at give sig tid til at sidde og undre sig over livets storhed, livets skønhed - og også dets grusomhed. Det hører med til et menneskeliv, at man giver plads til at fundere over hvem man er og ligeledes fundere over - hvem eller hvad, der mon holder mig oppe i livets medgang og modgang.

Hør lignelsen som en ansporing til at vi skal holde fokus på det væsentlige: der skal være tid til festen, til at sige ja til det uventede og væsentlige, til de invitationer vi gives!

Vi er alle inviterede til den fest livet er... men vi kan ikke gøre det rigtige hele tiden. Desværre. Sådan er det at være menneske. Vi er som lert i pottemagerens hånd, vi hørte om i Jeremias bog; vi er ikke vores egne herrer. Der er hele tiden

noget, der former os i vores liv med hinanden. Vi kan ikke skabe os selv. Når der indløber en invitation til at gøre det gode, vil de fleste af os ende med at træde ved siden af indimellem.

Manden, der blev smidt ud fra festen, havde været helt der ude hvor vejene ender, ja, endda længere ude. Han havde været så langt ude at han tænkte, at der ikke var nogen vej tilbage. Derud kan vi alle komme. Vi kender alle til at miste troen på at Gud er der for os, når vi oplever alvorlig sygdom, død og sorg. Verden synes lige nu at stå i brand, konflikterne er kvælende, agitationen overdøvende, uforenelige budskaber kæmper om vores opmærksomhed. Ukraines stadige nødkald er, i medfør af terrorkrigen i Israel, ved at overdøves af nye råb af sorg, angst og vrede – fra israelere, fra palæstinensere og nødhjælpsarbejdere. Men selv i denne verdens inferno vil Vor Herre aldrig opgive håbet for alle menneskenes børn. Dette er lignelsens evangeliske pointe: gå derfor helt ud hvor vejene ender og indbyd hvem som helst I finder til brylluppet. Det er vores bedste håb, at indbydelsen når helt ud til eksistensens grænseland, at både gode og onde er inviteret til at deltage i Guds fest, hvor medfølelsen har fordrevet kynismen. Og festklædte må vi være i den forstand, at vi lader os iføre tilgivelsens kappe og under de andre samme nåde. Vi skal være opmærksomme på sandhedens og godhedens sagtmødige stemme overalt, hvor den lyder.

Det hænder for os alle indimellem at vi taber i livets spil, men dag efter dag indløber, der en ny invitation til at deltage i livet. Og virker det hele håbløst, så er det værd at huske på, at selv Guds søn gav op på et tidspunkt. *Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?* Sådan udstødte han langfredag på korset. Spillet var slut selv for Jesus. Men han rejste sig fra de døde. Det hele var ikke slut – det var kun sat på pause.

Vi er som leret i pottemagerens hånd og selv om vi ikke formes til at ligne konger eller blive nummer 1 i alle livets spil, så er vi inviteret til at deltage. Deltage betyder jo bare at tage del, og den deltagelse er vigtig. Gud indbyder os til at tage del i hinandens liv og skæbne, tage del i hinandens sejre og nederlag, i dåbsbarnets liv og fremtid. Indbydelsen er til livets spil, der handler om at bygge mennesker op i kærlighed og tillid. Deri ligger en guddommelig opgave og venter. Så enkle er livets og invitationens regler.

Vores synlige festdragt i livet er vores dåbskjole, som vi blev båret i til døbefonten, hvor Gud rækker sin hånd ud og siger: ”tag imod livet og glæden som min gave”. Den Gud der nu i gudstjenesten siger til os: ”jeg ser dig ikke som den du er blevet i kraft af din levevis og handlinger, gode eller dårlige, men jeg

ser på dig i den festdragt af nåde, som jeg gav dig - og som ingen kan tage fra dig.

Derfor kan vi sige:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

20. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/susanne-kristensens-praediken-20-sondag-efter-trinitatis>